

Tomas Venclova versei

Megállj, megállj! A mondat már szilánk

Megállj, megállj! A mondat már szilánk.
A hajnal s háztetők határosok.
Hó hablatyol, kontrázik rá a láng.

Lassulva leng a rézkorong tovább,
Ellensúly-ólom rajzol padlatot.
Megállj, megállj! A mondat már szilánk.

Tervrajz ragyog hűlt helyeden, világ,
Visszaverik tükör-sivatagok.
Hó hablatyol, kontrázik rá a láng.

Zárják a rabra zárkaajtáját,
Zónapalánktól vérzik égi bolt.
Megállj, megállj! A mondat már szilánk.

Tér-törmelék, idő morzsái ránk
Terülnek és borulnak búramód.
Hó hablatyol, kontrázik rá a láng.

Mi arcunkhoz simult, mind messze szállt,
S nem állnak ágyunk mellé angyalok.
Megállj, megállj! A mondta már szilánk.
Hó hablatyol, kontrázik rá a láng.

[illegible]

Nem hagyhatlak el téged,
Bár el kell hagyjalak,
Kioltom, mint a mécset,
Köves utcáidat,
A mész havát a tornyon,
A kátrányos homok
Pöttyeit, és kioltom
Lelkem, ha még lobog.

Elporlad, szertehullván
A kő, akár a rög.
Sötéten zúg a hullám
A lőtér-éj mögött.
Ölel határtalan tér,
S Özönvíz óta fúj
Notus és Aquilo mély
Vizek felett vadul.

A kristályló halál, a
Sós mélységek fölött
Úszik tüzek magánya.
S a teátrum előtt
Elúszik autók ezre,
Hidak traverzei,
S döngetik álmom egyre
Holt erdők lépteit.

Az Oriont se láttam,
De tajték fénye gyúlt,
Felleg-harmóniában
Ajándék ez az út.
Fa ráng a sziklaszélen,
Mint idegtől a hús.
Körtáncot jár az égen
Aquilo s Eurus.

Eltűnsz-e vagy megáll a
Tekintet képeden?
A végső villanásra
Vár pislogó szemem.
Az öröklét borít majd,
De még velem van, itt,
Vonzása falaidnak,
Türelmes kertjeid.

Babér se és erőd se –
Kopott útpadka és

